

[Lizzie Lichtenberg]

det, Det Konservative Folkeparti ønsker, er, at børn skal have æblekinder, og det er noget helt andet.

Hr. Carsten Andersen kunne altså ikke lade være med at falde for fristelsen til at holde et – ja, jeg vil næsten kalde det planøkonomisk foredrag for os. Jamen jeg passer overhovedet ikke ned i den tændstikæske. Jeg har ikke på noget tidspunkt sagt, at Det Konservative Folkeparti ikke vil investere i børn, tværtimod. Men vores løsningsmodeller er meget forskellige, og det skyldes nok, at vi har et forskelligt politisk udgangspunkt, når vi skal løse opgaverne.

Det, jeg fremhævede her til sidst, var, at det drejer sig om balancen mellem individet, mennesket, det lille barn, der er en del af familien og derfor er familiepolitik, over for det offentlige og over for hele det omgivende samfund. Det er den balance, vi tilstræber. Vi har kunnet være enige om meget her i Folketinget, men vi har jo også set, at vandene skilles, når vi vil prioritere anderledes. Men jeg synes ærligt talt, at forældre i dag beviser, at de godt kan noget. Det er dem selv, der bestemmer, at de vil have alle de børn, de får. Nogle betragter dem som et problem, jeg betragter dem stadig væk som værende en gave, vi får, og derfor må vi sammen kunne finde ud af, hvor balancen er, og hvordan skal vi løse problemerne.

Socialministeren (Aase Olesen):

Jeg vil gerne undskyldte over for de ordførere, jeg ikke nåede at svare før; det vil jeg skynde mig at gøre godt nu.

Fru Jane Oksen siger, at denne redegørelse blev sat i verden med flotte ord i pressemeddelelsen. Jeg er da glad for, at man synes, det var flotte ord, for jeg har ellers hørt, at andre syntes, det var særdeles sølle. Det tyder på, at vi er landet meget godt dér et sted midt imellem.

Dernæst vil jeg gerne fremhæve noget andet, som fru Jane Oksen sagde, nemlig at småbørnsforældre må arbejde mere, end de har lyst til, fordi de er tvunget til det. Ja, det er i virkeligheden det alvorlige problem.

Undersøgelser for nylig fra Socialforskningsinstituttet tyder på, at ikke bare mødre, men også fædre til småbørn nu ønsker nedsat arbejdstid. Men statistikken viser, at udviklingen går den modsatte vej, og det er rivende galt. Det er dér, problemet ligger, og det er derfor, vi har foreslået, at man skal diskutere det. Jeg er enig

med Socialdemokratiets ordfører, når hun siger, at det er vores alles ansvar, men det behøver ikke at være lig med, at der skal bruges flere af alles penge til det. Det kunne jo være, det drejede sig om at have større forståelse for børns behov.

I den forbindelse vil jeg minde om, hvad fru Kirsten Lee sagde, nemlig at det kunne være godt at minde dem, der har særlig gode forbindelser til fagforeningerne – jeg tror endda, fru Kirsten Lee sagde »de mandetunge fagforeninger« – om, at det var en god idé – i overført betydning – at tage børnene med til næste overenskomstforhandling. Dér taler man jo også om investeringer, vil jeg sige til hr. Carsten Andersen; det er ikke kun regeringen og regeringspartierne, der gør det. Fagforeningerne taler også om investeringer i nye arbejdspladser og om pensioner. Men det kunne være rart, hvis de også talte om børn og specielt om at anerkende, at børnefamilier i den korte periode, de er børnefamilier, har behov for særlige hensyn, at de må have lidt længere line af deres kolleger. Der er altså stadig væk en del fagforeninger, som ikke har fået forhandlet sig til frihed ved børns første sygedag, og det kunne man jo tage fat på. Det gælder som bekendt inden for det offentlige.

Endvidere skal jeg sige tak til fru Bente Juncker, som var tilfreds med redegørelsen. Det er rigtigt, at denne redegørelse så at sige står på skulderen af den tidligere socialministers. Det synes jeg er i orden, men jeg må advare mod CD's ønske om, at vi nu skulle til at indtægtsregulere børneydelsen. Det tror jeg er en meget dårlig idé, for så varer det ikke ret mange år, før vi har reguleret den ned i midtergrupperne, hvor vi ikke skal være.

Jeg tror altså, vi skal fastholde det, der var skattereformens hovedidé, at børn koster penge, ligegyldigt hvor velhavende man er, og at det derfor er rimeligt at give dette meget beskedne tilskud til enhver børnefamilie.

Både fru Bente Juncker og fru Inger Stilling Pedersen efterlyste forsøg, der skulle forebygge fjernelse af børn, og spurgte, hvad der i øvrigt var sket på det forebyggende område.

Jamen der gøres faktisk en masse forsøg. 25 pct. af ansøgningerne til den første pulje af SUM, altså Socialministeriets Udviklingsmidler, handlede om 0–6-årige børn, og jeg har sendt resultatet af første runde over til Folke-